

ŠKRAT

„ŠKRAT“ vsako prvo in tretjo soboto
V meseci vsakem razlil bo togoto.

„ŠKRAT“ stane vse leto 3 gld., polu
leta 1 gld. 50 kr., četrť leta 80 kr.

V Ljubljani, dne 4. aprila 1885.

Številka 5. — Tečaj III.

Naročnina in reklamacije naj se pošiljajo
upravnistvu, spisi pa urednistvu v „Na-
rodno Tiskarno“ v Ljubljani.

Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo.

Pred zverinjakom.

Zložil „ŠKRAT“.

Le notri, le notri, gospôda čestita!
Kaj takega videl nihče ni od vas;
Tu vidi zverjad se zares silovita,
Zverjad najredkejša, Slovenci, pri nas.

Nebrojno tu opic imamo zaprtih,
Da kratijo čas, provzočujejo smeh,
Imamo pa tudi več slonov odrtih,
Več levov, žiraf in pa tigrov na meh.

Teško bi naštel vam na prste zverine,
Ki hranim jih v kletkah že dolgo skrbno;
Naštel pa vam bom le te vrste zverine,
Ki vas zanimivajo najbolj živó.

Pred vsem naj omenim, gospôda, vam gada,
To redka prikazen za nas je zares,
Po ulicah mestnih ljudi vam napada,
Sovrage, a tudi prijatelje vmes.

Kot gadi navadni v skalovji ne stika,
V salonih ljubljanskih sem videl ga že,
On vse si ogleda, da lažje nas pika,
Našteva nam grehe neznatne, se vé.

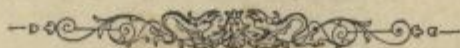
A druga zverina, še bolj znamenita,
Redkejša kot ravno omenjeni gad,
To žaba, gospôda, z lasmi je pokrita,
Ki noč in dan tudi preži na napad.

Ta žaba orjaška, zares dolgokraka,
Ima pa še večji, kot sama je, rep,
A tudi le ta ne živi se od zraka,
Živi se, ko daje Slovence v precep.

A žal! da ne morem jo vam pokazati
Zverjad silovito, to žabo, res, žal!
Pred kratkim sem moral jo v Beč odposlati,
Da jo tudi ondu bo vsakdo poznal.

Imamo pa tudi še druge zverine,
A najčudovitejša krava je vmes,
Ki res je brez mleka, ima pa cekine,
Kdor molzti je zna, pa dobi jih, zares.

Le notri mi torej, gospôda čestita!
Kaj takega videl nihče ni od vas;
Tu vidi zverjad se zares znamenita,
Zverjad najredkejša, Slovenci, pri nas.

Vaške slike.

Obrajhov Anton.

(Konec.)

Go pa je bilo treba, kajti tudi v tem poslu je vladala konkurenca in Anton je imel dva tekmece. Metati je znal Anton s svojo obrabljeno motiko iz tal v oprtani koš na hrbtu, kakor malokdo. Viri pravijo celo, da ni nikdar zgrešila njegova motika koša, kar pa težko verjamemo. Vsako leto si je napravil na dvorišči velik kup gnoja — in pa še kakšnega! Gospodarji so se kar skušali, kdo ga bode kupil.

Anton pa je imel še drug posel, ki je bil pa že bolj časten in katerega si je sam prisvojil, če tudi mu ni prinašal takega dobička. Vaščani so imeli namreč lepe in dolge vrtove za hišami in polne najlepšega sadja. Da so otroci na sadje, kakor medved na strd, je že stara reč. In vaški pritlikovci, posebno od tistih hiš, ki niso imele nič sadja, zahajali so posebno radi klatit lepa jabolka, ko še niso dozorela. Anton, ki je vedno utegnil, splašil je večkrat te vaške „sneže“ in spodil jih z vrtov. Otroci pa, ki so navihani že od nekaj, tudi niso kar tako pri miru pustili nepoklicanega stražnika in začeli so pred njim upiti in peti na vse grlo:

„Anton, baron,
K' je godel zastoj;
So otroci klatili,
Antona nabili. — —
K' se je kovčič odvil,
Je druž'ga navil.“

Anton pa je kljubu jednoglasnemu upitju otrok le malo ali nič slišal in še režala so se njegova usta, češ, kako se me boje.

Popoldan je žrtvoval navadno Anton „Musae otiosae“. Naklepavši se opoldne nezabeljenega soka, šel je — in sicer počasi — v „hrib“, ki je bil tedaj še zaraščen — a sedaj ni več — z gostimi borovci in smrekami. Po cesti ali stezah ni imel navado hoditi, ampak sprehajal se je najrajši po mejah in tvrdinah med njivami in travniki, kjer je zasačil marsikak dober lov za njegov koš in kamor ga je hodil drugo jutro tudi pobirat. To pa gospodarjem ni bilo po godu, da bi Anton tudi po takih krajih nastavljal, kjer se gnoj potrebuje, in zato je včasih dobil katero pod nos. Anton pa je bil vseh muh poln in ko ga je nekoč Krhanka zmerjala, da po njenih njivah nima pobirati, prinesel ji je drugo jutro cel koš gnoja in ga poveznil ravno pred prag.

Ko je Anton došel v hrib, usedel se je na črvičast štor poleg visoke smreke in od tod je zrl proti vasi, kakor Jeremija na razvalinah jeruzalemskih. Tukaj je kazal pojetsko stran svojega tako prozajičnega življenja, tu razmotrival je važne dogodke svojega oskega okrožja, tukaj se je utopil v modroslovska vprašanja. Sit je bil že sveta — svet pa njega, in rad bi se bil preselil v krtovo deželo. „Mikuč je umrl v najboljših letih in ostavil kup nepreskrbljenih otrok in ženo pijanko, mene pa ne vzame Bog v svojo graščino, ko sem vender tako nepotreben na sveti, kakor peto kolo pri vozu. Star sem že dosti, naredil sem na sveti dosti dobrega in hudega, molil sem in preklinjal tudi, krojač sem bil, cesarju sem služil štirinajst najlepših let, v dveh vojskah sem bil; oženil sem se, hčer imam, pa ne vem za njo, stara me je sita do grla — jaz pa nje; moči me zapuščajo, vid mi slabi, ušesa bi lahko porezal, ker že nič več na nje ne slišim; podplatje se bodo menda tudi skoro strgali, hlače so že Bog ve kolikokrat zakrpane — — —.“ Take in jednake misli so napolnovale navadno Obrajhovega Antona, ko je sedel v hribu na štoru z mahom obraščenem in čakal večera dneva, dokler ni dočakal večera življenja.

Nekega večera Antona dolgo časa ni bilo domov in celo Jeri se je čudno dozdevalo, da ga ni, ko je vender vselej prišel. Toda tako Jera ni ljubila svojega moža, da bi ga šla iskat, kakor nekatere druge storé, ampak ulegla se je prav mirno v posteljo in sladko zaspala. In kako bi tudi ne, saj se je ves dan potila in jutri bode treba zgodaj ustati!

Jarnejev hlapec, ki je šel zjutraj v hrib mah kosit, naletel je na štoru Antona sedečega in molek v roki držečega. Toda Anton ni bil živ, ampak mrtev in tudi mrtvoud ga ni zadel, kakor so sodili modri možje, zadela ga je le starost in njena nastopnica — smrt.

Máležev.

Sneženi mož.

Na dvorišči naredili
Iz snegá možá smo bili
In na glavo kápico
Strgano mu dali smo.

V roke palico mu dali
Zlomljeno smo in očali
Nateknili na oči,
Da bolj modro se drži.

Kakor nekaj Izraeli
Slavo so teletu peli,
Mi takó plesali smo
In v moža zijali smo.

Hišni oča to zapazi
Ter ob palici priplazi
Se za nas polahkoma,
Da nihče ne spazi ga.

Svojo palico že vzdiga,
Da zapored vse ošviga.
Ko pa prvi zakriči,
Naglo vse se razkropi.

Hromi starec zdaj se spravi,
Da snegurca nam zadavi,
Ki se malo ga boji,
Pač poredno se drži.

Komaj nauj pa on opré se,
Takoj mu možic podré se
In zdrobi se mahoma;
Starec pade vrh njega.

Mi pa smo se zopet zbrali,
Na vse grlo se smijali,
In smo vriskali tako:
„Preizvrstno je le to!“

Še snegurčeva se zala
Glava je na smeh držala.
Stari mož pa je na tleh
Z brcanjem nas silil v smeh.

Sam ni mogel se pobrati,
Mi na noge pomagati
Slednjič morali smo mu,
Da je odkrevljal domu.

Ko smo spet moža vstvarili
In krog njega se drvili,
Bili smo brez vseh skrbi,
Starec več nas motil ni.

Koštrun.

LISTEK.

Nekdaj in sedaj.

Aurea prima sata est aetas...

Da, sreča se me ogiblje, kakor steklega psa. Celega pol leta sem se trudil in v potu svojega obraza razgrebal zaprašene arhive, iskaje tvarine zabavnemu spisu, katerega sem krstil za: „Nekdaj in sedaj“. Srečno je bil dokončan. Bil je izvrsten. Sanjal sem že o častnem lavorji, o neminljivi slavi. Še malo časa in Slovenci bodo meni na čast praznili polne kupice, meni na čast go-

Priloga „ŠKRATU“.

vorili naudušene govore. — Kar me prehiteli šmentani „Slovenec“. — Lažje prenaša koščeni žid težko breme svetlih srebrenjakov, kakor sem jaz to osodepolno vest, in lahko rečem, da se celo Slovenci niso tako hudo ustrašili premeščanja mogočnega Šukljeta, kakor sem se jaz te novice. — A to še ni največje hudo. Primerjal sem omenjeni „Slovenec“ spis s svojim in zarudel sem, kakor zarudi deviški „Slovenec“, ko vidi polna prsa cvetnolične deve. Sebi v sramoto sem moral obstati, da me je „Slovenec“ daleč prekosil. — Pa sčasoma se vse pozabi. Saj je celo minister Conrad tako lahko pozabil danih obljub, pa bi jaz, ubogi proletarec ne pozabil take malenkosti? In danes se celo veselim tega spisa. Kako bi sicer mogel verjeti, da more tudi „Slovenec“ biti poetičen in še tako poetičen. Oni „Slovenec“, ki tako bolešno sovraži vsako pesem, katera ne opeva kislega zelja ali višjih duhov čiste melodije. Da pa v tem spisu ne veje prava poezije (dasi v nevezani besedi), me ne bo nihče prepričal. — — Srečna, zlata doba pred štirimi stoletji. Družinsko življenje je tedaj cvetelo, cvetel socialni položaj narodov. Neznani so bili še dvoboji, neznane gledališke igre. Da, srečni čas. — Rad bi natančneje premišljeval one šaljive trditve, da ne bi imel toliko zadržkov. Prvič se bojim nasprotnika. Znal bi me s svojimi logičnimi dedukcijami zavrniti, češ: to niso navadna stoletja, temveč svetopisemska. In kako dolga morajo leta biti, ko so že oni znani dnovi tako dolgi, da bi se celo naši prvi očaki morali prištevati dnevnim mušicam. — Drugič imam pa nekako posebno spoštovanje do vsega, kar stvarja poezija. — Tretjič se pa bojim, da ne bi preveč dolgočasil potrpežljivo bralko in (kar je glavna stvar) tudi na ta način ne upam najti izgubljene slave. Pisal bodem torej rajše o Jurčku iz Trna — seveda prihodnjic.

Na svidenje!

X.

Šuklje — minister.

Kdo se več ne spominja, kako so naši elastikarji pretakali solze, debele kakor lešniki, ko so se pred četrto leta poslavljal od svojega vodje na ljubljanskem kolodvoru. Kako bi jih tudi ne bili? Vsi so bili tako preverjeni, da bode urednik Šuklje postal šolski nadzornik, kakor da je dvakrat dve štiri,

najbolj se ve da on sam. Pripravljene so že bile vizitnice, na katerih se je čitalo: Franz Šuklje, k. k. Landesschulinspektor, da se bodo razpošiljale pristajšem, kakor hitro Dunajščica objavi imenovanje.

Vsakdo vé, da je deželni šolski nadzornik velik gospod. To že kaže plača, ki znaša na leto toliko tisočakov, kolikor stotakov dobiva kak učitelj na deželi, ki ima, mimogrede povedano, mnogo več in težjega posla s šolskimi paglavci, kakor pa nadzornik sam. Da marsikdo brepeni po takem mestu, je lahko umljivo, zlasti pa naš visoki gospod, katerega nesebičnost je znana in se je posebno pokazala, odkar je postal urednik vladnega lista, dopisnik dunajskih židovskih listov, kojih prijaznost nam je že znana. Te posle opravlja seveda iz golega rodoljubja.

Politik sme menjati sredstva, a ne svojega cilja, tako nas je poučil ta gospod v svojem listu. On teži vedno po istemu cilju, ta cilj je jako uzvišen, ta cilj je deželno šolsko nadzorstvo. Tega cilja ni nikdar pustil s svojega pogleda odkar politikuje. Vseh sredstev se je poslužil, da bi dosegel svoj cilj, od narodnega mučeništva do klečeplaztva in jednaci hvalavrednih dejanj.

Inspektorjeva beseda je veljavna. Zato so pa tudi sprajlivci tako tugovali, da ni vzet nov nadzornik iz njih srede.

Marsikdo se je že domišljal, kako ga bodo povzdignili na priporočanje Š., ali kaj mu bodo spregledali.

A baron Konrad? Šukljeta pokliče na Dunaj, mesto da bi ga imenoval nadzornikom. Kaka potrptost v opričinskih krogih. Radikalci pa se veseló, češ, konec je opričniške slave! V svoji veliki zaslepljenosti že mislijo, da je prestavljen ta elastikar, kakor za kazen. Vsak pameten človek vé, da se za kazen na tako odlična mesta ne postavljajo ljudje.

Sedaj se jame razjasnjevati ta stvar. Konrad misli odstopiti in treba mu bode naslednika. Dober minister že sam preskrbi za vrednega naslednika. Da bi ga na višjem mestu ne prezrli, poklical ga je na Dunaj, da bode visokim gospodom vedno pred nosom. In tak bo brez dvombe Šuklje. Slovencem in Nemcem prijazen, nadarjen in izvrsten šolnik, kakor nalašč ustvarjen za naučnega ministra, tacega pač nima cela Avstrija, da, cela Evropa ne. Dober govornik, da se ga bodo nasproti kar bali, posebno je pa spreten v onem vstrajnem govorništvu, katero je v zbornico upeljal —

dr. Knotz. Kdor tega ne verjame, naj le pogleda našega Benjamina. Levičarji bodo pred njim kar potegnili jo iz zbornice, pa tudi narodni prenapetneži se bodo tako prestrašili, da se ne bodo več upali pritoževati in zavladal bo mir v Avstriji.

Ker je pa naš junak že obrabil vse francoske, angleške, latinske in druge evropske krilate besede v svojem listu, in bi te zlasti za one poslance ne bile nič novega, kateri čitajo njegove časniške izdelke, zato se je že neki obrnil na kitajske, japonske in malajske učenjake, da mu pošljejo vse psovke v njih jeziku, katere bode porabil potem v parlamentu.

Kakor je znano, opravlja knez Bismarck več ministerstev, Šuklje je pa tudi jako duhovit finančnik, kar posebno kaže „lex Šuklje“, kakor vsi ljubljanski davkoplačevalci lahko vidijo v davčnih knjižicah, poleg tega je pa jako vojevit in zna vihteti svoj elegantni rapir, kakor nalašč pripraven tudi za vojnega in finančnega ministra.

Oh, štedilna komisija, tu je priloženost plačo kar za dva ministra prihraniti. Šuklje bode tudi vsled svojih nenavadnih zmožnosti postal skoro duša ministerstvu, dobili bomo tedaj ministerstvo Šuklje genant Taaffe.

Kaka slava za nas Slovence, da se je rodil tak veleum pri nas. Za hvaležnost, da so ga volili, dobé pa Dolenjci železnico ne le do Novega mesta, ampak do vsacega zelnika. Gorje pa radikalcem, kateri niso hoteli priznati Šukljeto ve modrosti, zlasti pa onim profesorjem, kateri še niso ustopili v opričino, kajti čaka jih pravo Dioklecijanovo preganjanje. Pokorili se bodo že za njih upornost, dokler bodo na svetu, ker niso hoteli priseči na Šukljeto ve nezmotljivost, in da je tistih 600 gl. nam Slovincem le v veliko korist. Šukljeto ve pa za njih vernost dobe najboljša mesta, vsi višji uradniki se bodo jemali iz njih srede. Za vse zmerne Slovence ali Kranjce pride zlati čas.

Iz življenja.

Nekdaj je majhen norec
Zabredel v čuden greh;
Lahan me prime smeh.

Ko pa se zakrohoče
Velikih norcev roj;
Me mine smeh takoj.

Kurja čevca.

Zmočena poezija.

Pesnik Skala Peter
Se po Beči šeta;
Dasi brije veter,
Vendar verze spleta.

Toda sredi Beča
Skrbno vsak naj pazi;
Sicer, o — nesreča!...
Lahko kam zagazi. —

Taka je i s Skalo;
V mislih se spozabi,
Brž za pokrivalo
Silna sapa zgrabi.

V blati, v grdem prahi
Sem ter tja je suče,
Peter v groznem strahi
Kliče: „Moj klobuč!“

Že dve polni uri
Se po cestah mota,
Pred domače duri
Še ne najde pota.

Prva se je rima
Stikala o „Vesni“ —
„Ti prokleta zima!“
Bil je konec pesni.

Kurja čevca.

Žaloigra v jednom dejanji.

Divna soteska. Na desno in levo grozne pečine, mej njimi strabovite smerke. Da je prizor še bolj divji, ležita na levo in desno dva krvoločna razbojnika, vsak nabasano risanko v roki, tri metre dolg nož za pasom, posebe pa vsak še tri funte tistega dinamita, katerega je nekdanj iskala Ljubljanska policija, a ga do sedaj še ni našla.

Od daleč se čuje drdranje poštnega voza.

Pst! Grobna tišina. Niti muha ne kihne, ker ob tem času sploh muh ni. Vse molči, kakor pri „jour-fixih“ „pri Maliču“. Nekdo že hoče klicati „Zahlen!“

Kar se v tej splošnej napetosti oglasi prvi razbojnik, rekoč:

„Ali čuješ, voz se bliža, — nekaj cvenka, to bode bogat plen! Za vse praznike bodeva imela dovolj.“

„Beži, beži,“ odvrne drugi tolovaj, „jaz imam bolj bistre oči, nego ti, v tem vozu se vozijo slovenski državni poslanci na velikonočne počitnice, cvenk pa se čuje od samih praznih obljub, kajti dan danes izplačuje se le v „tutkah“.

„Torej nič, prav nič?“

„Nič, stokrat nič!“

V svoji obupnosti ustrelji se prvi tolovaj, drugi pa, da bi ne bilo preveč hrupa, prereže si s tri metre dolgim nožem vrat in slovenski poslanci prišli so prav mirno, ne da bi jih bil kdo nadlegoval, skozi nevarno sotesko.

Čivkoslava Lažana oporoča.*)

Prepéval sem vam pésni
I v „Škrata“ jih dajál,
Stvari v obliki résni,
Da svét bi se smijál.

Ta hvalo mi je péval,
On grajal me tvrdó,
A pésni pač uméval
Ni, zdi se mi, nikdó.

Umiram. V grob odprti
Zrem polen nejevólj.
Mordà me bo po smrti
Le kdo uméval bolj.

*) To pésen sem dobil v ostalini nedavno umrlega „Čivkoslava Lažana“ ter jo vam pošiljam. A „Čivkoslavu“ daj Bog večni mir in pôkoj.

Jeden, kateremu je jednako, bodi Konrad ali pa Šuklje naučni minister.

ŠKRATOGRAMI.

Dunaj. Po viharu, več ur trajajoči debati je bil vzprejet z ogromno večino predlog poslanca ribniških občin, da se dovoljuje v ekstraordinariju gotova vsota slavnemu feljtonistu „Slovenčevemu“, g. Ljubljanskemu, za posebni jaderni vlak, ako bi ga zopet kedaj želja obsla, peš potovati na Dunaj, a za provijant, da se za njim vozi tolovorni vlak žganjcev, tropin in kislega

zelja. Govorniki pred Knotzem in za Kluckyjem zatrjujejo vlado, da se bode za tako plemeniti namen z največjim naidušenjem davek plačeval, — in danes smo tudi mi tega mnenja.

Dunaj. Slovenski državni poslanci so si kupili vsi nove frake, da bodo šli čestitat Konradu, o njegovem odstopu.

Ljubljana. Pri nas imamo v delu jako eleganten ministerski stol, kateri naj bi nadomestil polomljeni stol Konradov. Na novi stol pa se bode usedel najbrže Šuklje, ako ne — poleg njega na tla. Saj tako se govori v nižjih krogih.

Ljubljana. Dolenjska železnica se že izdeluje. Razstavljena bode v kratkem v glavni tabačni prodajalni na Mestnem trgu, a ilustracijo te železnice priobčil bode „Škrat“ prihodnjič.

Štajarsko. Šmarska občina bode baje sodniška uradnika Wagnerja, Rothsčadelna in druge jednake „Schädelne“ odlikovala z „Marschroute“.

Maribor. Tukajšnji dijaki bodo kupili za častno darilo Bismarcku očala, skozi katere bode videl baje do Adrije in še dalje.

London. Angleški vojni minister je pred kratkim brzojavil slavnoznemu krakovskemu ribiču Srebrnjaku, naj nujno pripravi kolikor moči „ribiških škatelj“ ter jih telegrafično pošlje v Sudan.

POGOVORI.

A.: „Si li čul, da je Deschmann naročil uradnikom deželnega odbora, da morajo slovenski uradovati.“

B.: „Tega ti pa ne verujem, kajti glasi se ravno tako, kakor bi dejal, da je dr. Zarnik pisal v „Ljubljanski list“ od dne 30. marca t. l. uvodni članek.“

A. ugleda svojega prijatelja, nemškega igralca, neki petek, prvi dan meseca, v gostilni, ko je ravno pečenko otepaval, ter ga vpraša: „Kako da se ne postiš? Ne veš li, da je danes petek?“

B.: „O vem, vem! Pomisli pa, da se moram postiti vso drugo polovico meseca, čemu bi se torej sedaj postil, ko imam cvenk!“

A. (proti B., kateri je ravnokar s konja pal): „Gospod, vi gotovo danes prvič jezdit?“

B.: „Ne — zadnjikrat!“

A.: „Gratulujem! Čul sem, da si dobil sinčka. Ali si ga kaj vesel?“
 B.: „Tako, tako! Bi že bilo, samo da bi bilo dete vsaj jedno leto staro tedaj, ko pride na svet.“

Učitelj: „Kje leži mesto Pešta?“

Učenec: „Pri Budi.“

Učitelj: „Kje pa leži Buda?“

Učenec: „Pri Pešti.“

Učitelj: „Tako ne prideva naprej. Kje ležiti mesti Pešta in Buda?“

Učenec: „Mesti Pešta in Buda ležita jedno poleg drugega.“

DROBIŽ.

Dva prijatelja se srečata v hudem dežju. Oba brez dežnika. A jeden ima palico. Srečavši prijatelja, ki je bil jednako moker, kakor on, ponudi mu palico, rekoč:

„Tu imaš palico, dežnik k palici si pa sam preskrbi, da ne boš preveč moker.“

Nek slovansk polk ima za poveljnika trdega Nemca, kateri ne ume niti besedice kaknega slovanskega jezika. A vojaštvu je dobro znano, da visoki vojaški dostojanstvenik navadnemu vojaku pri nadzorovanju stavi le tri običajna vprašanja: „Koliko si star? koliko časa služiš? in koga bolj ljubiš, Boga ali svojega cesarja?“ — zatorej ubijajo vojakom novincem vedno in dosledno samo te tri odgovore v glavo. Vrlo gladko znajo na pamet že vsi vojaki nemške od-

govore: „21 let, jedno leto in oba.“ Kmalu pride zopet poveljnik vojaštvo nadzorovat ter prvega blizu njega stoječega vojaka vpraša po nemški: „Koliko časa služiš?“ — „21 let.“ — Visoki gospod se čudi: tako mlad pa toli časa že služi ter uprašuje dalje: „Koliko si star?“ — „Jedno leto.“ — Poveljnik ne ve, bi se li jezil ali smejal ter še reče: „Ali sem jaz osel ali si Ti?“ — „Oba“ se moško odreže vojak in se prav veseli, da je toli vrlo dobro napravil svoj izpit.

Neumesten napis.

Nad durmi neke mestne lekarne stoji pregovor, kateri ni kaj pripraven za vabilo, glaseč se:

Contra vim mortis
 Nula herba in hortis.

Po domače: Zoper smrt
 Nima zdravila vrt.

Poštenim Slovencem.

Kakošno vsebino obsega „**Ljubljanski List**“, razvidi lahko vsak že iz njegovega naslova.

Vkupe torej pošteni Slovenci! Naročajte se nanj, saj ne stane prav nič, kajti pošiljamo ga radi brezplačno vsakemu, kdor nam ne kaže svojih zob.

„**Ljubljanski List**.“

Zahvala.

Podpisani izreka kranjski hranilnici v imenu onih narodnih društev, katera niso prejela niti počenega groša, najmrzlejšo zahvalo.

„Škrat.“

LISTNICA.

Gospodu Kostrunu: Jedna Vaših pesmic, katere ste nam poslali, bila je že lansko leto natisnena. Blagovolite nam skoro zopet ustreči z novimi.

Gospodu Máležu: Hvala! Prosimo za obljubljeno.

Gospodu Ljuboslavu: Hvala! Dobro došlo!

Gospodu G. K. v L.: Dobro! Le tako naprej! A kdor pred pride, pred melje. Skoro Vam bode vse jasno.

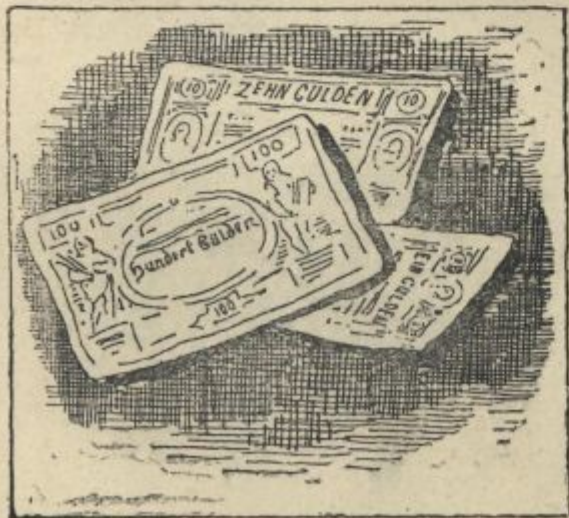
Vabilo na naročbo.

Zdenašnju številko smo pričeli drugo četrtletje ter jo pošiljamo še vsem onim naročnikom, kateri so se naročili samo na prvo četrtletje, prihodnjo številko pa dobodo le oni, kateri o pravem času ponovno naročnino.

Nadejaje se, da se je list z vsebino in obliko priljubil slavnemu občinstvu, za kar nam je najboljši dokaz naraščaj naročnikov, vabimo vse slovenske prijatelje dovtipa in šale na prav obilo naročbo.

Zahvaljeva se končno vsem častitim sodelavcem na njih neumornem delovanju, prosimo, da bi nas tudi nadalje podpirali s svojimi izvrstnimi zabavnimi spisi ter nam tako omogočili zadoščati vsestranskim zahtevam slavnega občinstva.

„ŠKRAT“.

„ŠKRAT“ svojim naročnikom „za pirhe“.

Žena (pozno v noč domu prišedšemu možu): Moj Bog, dve je že ura! Ti pa tudi nisi nikoli vina sit!
 Mož: Večkrat kakor ti!

Nosutikalšov Pepček.

Najstrašnejša nezgoda XIX. stoletja.

1. Na vrta v samotnem kotičku je stala Skropilnica polna, oj polna vode, In mirno je ondu vrtnarja čakala, Da cvetke poskropil bi nežne, mlade.

2. A Nosutikalšov je Pepček uglel, Vesel in brezskrben tja k nji priskaklja, Da vanjo pogledati mora, seveda, Da videti mora škropilni do dna.

3. A dolgo mu gledanje ne zadostuje, Trobiti ne bilo bi naprčno v njo, In trobil je v njo, kar je mogel na jhuje, Da vsak si v oblizji masil je uho.

4. In kdo bi se bal te škropilnice svetle? Brezskrbno razbijal je Pepček po nji; Saj se ne boji niti materne metle, Četudi hrbet ga po dva dni skeli.

5. Večer se že bliža, a Pepček še stika, Nevarnosti za sé najmanjše slutec, Brezbrizno škropilnico tesko premika, Da v lice vsled truda je bil kar rudec.

6. In zanj so te ure res bile srebrne, Igračo je našel izvirno za sé, Pa, o joj, na mah se škropilnica zvrne In Pepček kot miš je premočen, gorje!